

σία ἔγινε καὶ θὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ σᾶς εἶπω εἶνε σπουδαιότερον. Καὶ κατὰ πρῶτον μαθετε ὅτι ἡ ἀστυνομία διέπραξε πέρυσιν ἀνοησίαν μεγαλειτέραν τῆς ἰδικῆς μου. Ἐννοῶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, τὸν φόνον τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Πῶς; τί λέγεις; ἀνέκραζεν ὁ ἀνακριτής.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκῖσκος, κατεδιώξατε, ἐφυλακίσατε τὸν κύριον Λαυρέντιον Δαλισιέ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀθῶος, ἐνῶ εἴχατε ὄχι πολὺ μακρὰν τοὺς δύο ἐνόχους.

— Πῶς! τοὺς γνωρίζεις; Ποῖοι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Εἶνε ὁ Δακολάρ, ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε τὸ ἐγκλημα, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ ἐσκέφθη καὶ τὸ παρεσκεύασε, καὶ ὁ ὁποῖος παρεφύλαττε καὶ ἔλαβε τὸ μεριδίον τοῦ ἐκ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων...

— Λοιπὸν;

— Ἴδου αὐτός! εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λουβέν.

Πᾶς ἄλλος ἀντὶ τοῦ Λουβέν θὰ κατεπαράσσετο ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ κατηγορίᾳ. Οὗτος ὅμως εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇται καὶ νὰ προσποιηθῇ. Μόλις ὁ κύριος Θουριέ, ὅστις παρετήρει αὐτόν, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐλαφρὸν τρόμον τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του. Ἐν τούτοις, ἡ κατὰ πληγὴς ἦτο ἰσχυρὰ καὶ ἡ ἀγωνία ἐπώδυνος... Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ὑποκριθῇ καὶ τὸ κατώρθωσεν.

Ὅτε ὁ Φραγκῖσκος ὑπέδειξεν αὐτὸν ὡς συνένοχον τοῦ Δακολάρ ἐν τῇ ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὕψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Λοιπὸν; τί μανθάνω; τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Διάβολε! δὲν ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Λουβέν... ἂ ναί! αὐτὸ θὰ πῇ πῶς ὁ Φραγκῖσκος εἶνε πολὺ θυμωμένος μαζύ μου, καὶ δὲν ἔχει δίκαιον· δὲν ἠξεύρει τί λέγει, ὁ κακὸμοῖρος.

— Ἀ! δὲν ἠξεύρω τί λέγω!... ἀνέκραζεν ὁ Φραγκῖσκος.

Θὰ ἐξηκολούθει, ἀλλ' ὁ ἀνακριτής τῷ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουβέν:

— Λέγε! εἶνε ἀληθές, ὅ,τι βεβαίον ὁ ἀνθρωπος οὗτος; Ἐλάβατε μέρος εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο;

— Μὰ ὄχι, κύριε, ὄχι! εἶπεν ὁ Λουβέν, αὐτὸ εἶνε γελοῖον. Σᾶς ξαναλέγω πῶς ὁ Φραγκῖσκος τὰ λέγει αὐτὰ ἀπὸ πάθος. Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω καθόλου τί ἐγκλημα εἶνε αὐτό.

— Ἀ!... περίεργον, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη κατέστη διάστημα πέρυσι.

— Μὲ συγχωρεῖτε! διέκοψεν ὁ Λουβέν, ἡ ὁδὸς Καρδινέ δὲν εἶνε εἰς Βατινιόλ; Ναί, μοῦ φαίνεται πῶς θυμοῦμαι... ἔνας υἱὸς ποῦ σκότωσε τὴν μητέρα του;

— Ναί.

— Μάλιστα... θυμοῦμαι... Δελι...

Δεσαλιζιέ. Βέβαια! ἤκουσα δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ υἱὸς κατεδικάσθη.

— Ὅχι! ἠθώωθη ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν κατὰ Σεπτέμβριον, εὐτυχῶς... ἂν ὅ,τι λέγει ὁ Φραγκῖσκος. Οὐσδ' αὖ εἶνε ἀληθές...

— ὦ! κύριε.

— Δὲν εἶσαι δὲ καὶ ἀνίκνος, ἀφοῦ ἔχῃς τὴν ὑπόθεσιν Βιλζουῖρ εἰς τὴν ράχιν σου... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Φραγκῖσκον:

— Ἐλα, Φραγκῖσκε, δὲν λέγει τις εὐκόλως τοιαύτην κατηγορίαν· πρέπει νὰ τὴν ἀποδείξης...

— Ἦσυχάσατε, κύριε, θὰ τὴν ἀποδείξω... Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγω τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ εἶπω πρὸ ἐνὸς ἔτους... Ἐσιώπησα ὅμως ἀπὸ φόβον, ἀπὸ ἀδυναμίαν, ἀπὸ ἀνοησίαν... Τέλος πάντων, πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἤμην ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Λαυρεντίου Δαλισιέ εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν... καὶ κατηγορήθη ὅτι ἐφόνευσε τὴν μητέρα του...

Ὁ Λουβέν ἔκρινε δέον νὰ δεῖξῃ ἐκπληξιν.

— Ἀ! τὸν ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος μετὰ μειδιάματος εἰρωνικῶς.

— Μὰ διάβολε!... ναί...

— Αὐτὸ τὸν ἐκπλήττει! ἐπανέλαβεν ὁ Φραγκῖσκος. Φαντασθῆτε, κύριε ἀνακριτά, ὅτι συνεδέθη μαζύ μου μόνον χάριν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ὁ κύριος εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκλημα καὶ ἤθελεν, ὅπως βραδύτερον ἐμάντευσεν ὁ συνηγορὸς τοῦ κυρίου Δαλισιέ, φονεύων τὴν μητέρα, νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ὑποπτευθῶσι τὸν υἱόν. Διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, τῷ ἐχρεώζοντο πολλοὶ ἐνδείξεις καὶ ἐγὼ ἤμπορῶσα νὰ τοῦ τὰς δώσω...

Ὁ Φραγκῖσκος ἐξηκολούθησε τὰς ἀποκαλύψεις μέχρι τέλους. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ὁ κύριος Θουριέ ἐστράφη πρὸς τὸν Λουβέν καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Λουβέν, αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀκούεις δὲν στεροῦνται πιθανότητος οὐδὲ σοβαρότητος...

— ὦ! κύριε...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω εἶνε σοβαρὰ, πρόσθε. Ἐν τούτοις, θὰ παρατηρήσω εἰς τὸν Φραγκῖσκον ὅτι ἀνέφερεν ἀτομικὰς μόνον ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις· αὗται δὲ δὲν εἶνε ἀποδείξεις. Πρὸς τούτοις κατηγορήσῃ τὸν Δακολάρ ὡς μετασχόντα τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅμως δὲν ἀνέφερε γεγονὸς τι σχετικὸν πρὸς αὐτόν.

— ὦ! περιμένετε, κύριε, ἀνέκραζεν ὁ Φραγκῖσκος, δὲν ἐτελείωσα! Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἐγνωρίζα τότε τὸν Δακολάρ, τὸν ἐγνωρίσα ὅμως κατόπιν καὶ ἠδυνήθην νὰ τὸν ἐκτιμῇσω... κυρίως τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν μὲ ἔδειξεν εἰς τὸν Λουβέν!... Ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς αὐτοὶ οἱ δύο ἐξετέλεσαν τὸ ἐγκλημα... Ἄν νομίσατε ὅτι δὲν εἶνε ὅλα αὐτὰ ἀποδείξεις, τότε σᾶς λέγω ὅτι ὁ Δακολάρ ἐκράτησε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὸ σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, σχεδίασθ' ἐν ὑπὸ τοῦ Λουβέν... Εἶνε ἀληθές, Λουβέν;

Ὁ ἀρχαῖος κατάδικος ὕψωσε τοὺς ὤμους ψιθυρίζων:

— Αὐτὸς εἶνε τρελλός!

— Τρελλός, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Φραγκῖσκος... Ἄς συλληφθῇ ὁ Δακολάρ καὶ θὰ εὕρωσιν ἐπ' αὐτοῦ ὄχι μόνον τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν λέγω, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν ὅλων τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ ἐξετέλεσαν. Ἦδη, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κύριον Θουριέ, ἀπορεῖτε πῶς θὰ συλλάβετε τὸν Δακολάρ; Μὴ τὸν ζητήσετε εἰς Παρισίους; ἔφυγε. Θὰ σᾶς εἶπω ὅμως ἐγὼ ποῦ εὕρεσκειται...

— Μίαν στιγμὴν! διέκοψεν ὁ κύριος Θουριέ... Γραμματεῦ, νὰ ἐξέλθῃ ὁ Λουβέν.

Ὁ γραμματεὺς ἠνέφξε τὴν μικρὰν θύραν καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λουβέν, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο φυλάκων, ἀπήρχετο τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Εἰς τὸ πρὸς ἔρχεσθαι:

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΟΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ μικρὰν παύσιν, ἡ Μαριὼν ἐξηκολούθησεν:

«Ἡρνήθην λοιπὸν καὶ ἐξῆλθον τῆς ἀμάξης, χωρὶς αὐτὸς νὰ ζητήσῃ νὰ μὲ κρατήσῃ. Μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον καὶ ἀνεχώρησε. Μόλις ἔκαμα ὀλίγα βήματα, ἤκουσα ὀξὺν συριγμόν, καὶ ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸν συριγμὸν ἤκουσα κρότον βημάτων· εἶδα τότε δύο ἀνδρας προχωροῦντας, πρὶν δὲ προφθᾶσω νὰ κινηθῶ, ὅπως φωνάξω, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ἄλλος μοῦ ἐφίμωσε τὸ στόμα· καὶ ἤκουσα τότε μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγεν: «ἐμπρός, φέρετέ την εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν». Ἡ φωνὴ ἐκείνη μὲ κατετρόμαξε, καὶ ὅταν τὴν ἤκουσα ἡσθάνθην κατὰ τι ὅμοιον μὲ τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου, ἐντὸς ὀλίγου δὲ ἐλιποθύμησα.

— Καὶ ἡ φωνὴ αὐτή;

— Ἦτο τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ. Ὅταν συνῆλθον, ἤμην δεδεμένη καὶ ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης, ἐντὸς δωματίου σκοτεινοῦ. Νὰ φωνάξω;... θὰ ἦτο ἀνωφελές· οὐδεμίαν ἀνέμενον βοήθειαν. Ἐξηκολούθουν λοιπὸν νὰ ἤμαι κατατρομαγμένη καὶ ἐσυλλογίζομένη τὸν Μάξιμόν μου, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὴν συνδρομήν μου καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην νὰ βοηθήσω.

«Αἶφνης ἐνθυμήθην τὴν φωνὴν τοῦ

μαρκησίου και ἠγνόησα τὰ πάντα. Δι' ἄγνωστον εἰς ἐμέ σκοπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε μέγα συμφέρον ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ υἱοῦ μου καὶ με εἶχε φυλακίσει, ὅπως ἐξουδετερώσῃ ὅλας τὰς προσπάθειάς μου. Δὲν ἐφοβούμην, ἀλλ' ἐφρίττον, συλλογιζομένη τὸν καιρὸν, τὸν ὅποιον ἔχανα, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐλευθερωθῶ ἐκείθεν τὸ ταχύτερον. Ἐπροσποιήθην ὅτι ἤμην ἡτυχος, καὶ ἐζήτησα τὸ μέσον νὰ φύγω. Ἐκινήθην ὀλίγον, καὶ παρετήρησα ὅτι τὰ δεσμά μου δὲν ἦσαν δυνατά. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἀφοῦ πολὺ ἐκοπίασα, ἠδυνήθην ν' ἀποσπᾶσω τὴν μίαν ἐκ τῶν χειρῶν μου.

• Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον ἤμην ἐλευθέρα.

• Δὲν ἤκουα κανένα κρότον εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἤμην αἰχμαλώτος εἰς τὸ δωματίον, εἰς τὸ ὅποιον με εἶχαν κλείσει. Ἐπρεπε νὰ φύγω, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, καὶ πρὸ πάντων πρὸ τῆς ἀφίξεως φύλακός τινος.

• Ἀναλογισθεῖσα τὸν υἱόν μου καὶ συναθροίσασα ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου, ἤρχισα νὰ ἐνεργῶ. Ἡ θύρα ἦτον ἀπρόσβλητος καὶ τὸ μόνον παράθυρον τοῦ δωματίου ἦτο σιδηρόφρακτον· καὶ ὅμως ἀπὸ ἐκεῖ μόνον ἠδυνάμην νὰ ἐξέλθω. Πῶς κατάρθωσα νὰ ἀφαιρέσω τὰ σιδηρά, ἄγνωσθ. Ἡ ἰδέα τῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ μου με εἶχε μεταμορφώσει. Ἦνοιξα τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ χαμηλόν, τὸ διεσκέλισα καὶ ἐπήδησα ἔξω. Ἦμην ἐλευθέρα, τέλος πάντων.

• Ἐτρεξα ὡς παράφρων, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ φθάσω εἰς Πικρισίους· ἔλαβον τὴν πρώτην ἀμαξίαν, τὴν ὁποίαν συνήνητσα, καὶ ἤλθον ἐνταῦθα. Καὶ τῶρα πιστεύετε, ὅτι ὁ Μαξιμος ἔχει ἐχθρούς;

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε σοβαρῶς ὁ ἰατρός, καὶ πρὶν ἀκόμη ἔλθετε, ἡμεῖς τοὺς γνωρίζομεν. Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶμεν ποία εἶνε ἡ ἀλήθης θέσις τῶν πραγμάτων τὴν γνωρίζω κάλλιον παντὸς ἄλλου, διότι, ὡς ἰατροδικαστής, ἔλαβα καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὁφείλω νὰ σὰς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν· νομίζω, ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ σας.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Οὐδεμία ἐλπίς! ἐκραύγασεν.

— Μόνον εἰς σὰς ἐλπίζομεν, εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι ἐγὼ θὰ τὸν σώσω!

— Ἀχ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλήθεια; ἐφώνησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

Μόνος ὁ ἰατρός δὲν εἶπέ τι, ἀλλ' ἔσειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Εἶτα ὑπέλαθεν:

— Εἴθε, κυρία, νὰ μὴ ἀπατάσθε! Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν, ἔκαμα ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἐν τούτοις, γνωρίζετε, μοῦ εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἓνα ἀνακριτὴν, ὁ ὅποιος, διὰ λόγους ἄγνωστους εἰς ἡμᾶς, ἔχει καθήκον νὰ σὰς φανῇ χρήσιμος· σὰς προσφέρομαι νὰ σὰς ὁδηγήσω εἰς αὐτὸν τὸν δικαστήν. Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριος Περνελέν, εἶπεν ἀφελῶς ἡ μήτηρ τοῦ ἀτυχοῦς Μαξίμου.

Ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου δὲν θὰ παρήγε τόσην συγκίνησιν, ὅσην ἐπήνεγκεν ἡ ἀπάντησις αὐτῇ.

— Κύριος Περνελέν! ἐκραύγασαν πάντες ὁμοῦ οἱ ἀκροαταί.

— Εἰπατε, κύριος Περνελέν; ἐφώνησεν ὁ ἰατρός. Γνωρίζετε, κυρία, προσέθετο ἀρπάζων πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Μαριὼν, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁχι.

— Εἶνε ὁ δικαστής, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν κατὰ τοῦ υἱοῦ σας ἀνάκρισιν, ὁ ὁποῖος ἐπεραίωσεν αὐτὴν καὶ βεβαιώσας τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, τὸν παρέπεμψε νὰ δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ εἰς θάνατον!

— Αὐτός! αὐτός! Ταχέως, κύριε, ὁδηγήσατέ με πρὸς αὐτόν! Πρέπει νὰ προλάβω μέγα ἔγκλημα!

Ὁ ἰατρός Δουσατέλ, μαντεύσας ὅτι εἰς ταῦτα ἐνυπῆρχεν ἀπόκρυφόν τι, παρέλαβε τὴν κυρίαν Μαριὼν καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν ἐν τῇ διὰ τὴν Ἀλίκην προετοιμασθείσῃ ἀμαξίᾳ.

— Εἰς τὸ δικαστήριον! ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξήλατον· γρήγορα, εἶνε μεγάλη ἀνάγκη.

Καὶ μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἡ ἀμαξία ἐκυλίστο ταχέως τρέχουσα πρὸς τὸ πανάρχαιον ἀνακτορον τῆς Θέμιδος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, γονυπετῆς ἡ Ἀλίκη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς προσήυχετο, καὶ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐβηματίζεε πυρετωδῶς, μὴ εὐρίσκων λόγους παρηγορίας διὰ τὴν ἐγγονὴν του. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς στιγμὴν, ὁ κύριος Περνελέν ἐπανεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὸ βούευμα, δι' οὗ παρέπεμπε τὸν Μαξιμον ἐνώπιον τοῦ Κακουριγοδικείου ὡς ἐνοχον φόνου μετὰ κλοπῆς.

— Περὶφημα! ἐψιθύρισε μετ' εὐχαριστήσεως, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του, παραδίδω εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἓνα τρομερὸν κακοῦργον.

Καὶ ὑπέγραψε τὸ βούλευμα!

Ὁ Μαξιμος ἀπώλετο διὰ παντός.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία, ἡ φέρουσα τὸν κύριον Δουσατέλ καὶ τὴν κυρίαν Μαριὼν, εἰσήρχετο ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ Ὀρολογίου, ὁ ἰατρός, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ δικαστήριον εἰς τὴν τάλαιναν μητέρα, εἶπεν:

— Εἶνε ἐκεῖ!

Ἡ κυρία Μαριὼν φρίσσουσα σύσσωμος ἐθεώρησε τὸ ζοφερὸν οἰκοδόμημα.

— Ἐκεῖ εἶνε ὁ υἱός μου;

— Μάλιστα.

— Καὶ ... ὁ ἀνακριτὴς αὐτός;

— Καὶ αὐτὸν ἐκεῖ ...

— Ὅθι τὸν εὐρωμεν;

— Ἀναμφιβόλως.

Ἡ ἀμαξία ἔστη.

Ὁ ἰατρός ἐβοήθησε τὴν κυρίαν Μαριὼν νὰ καταβῇ, εἶτα λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος, εἰσήλθον ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου.

Ἀμφοτέροι ἐβάδιζον ἐσπευσμένως.

Ὁ ἰατρός ἤσθάνετο ὑπὸ τὸν βραχίονα

τοῦ τρέμοντα τὸν τῆς συντρόφου του. Ἐννόει τὴν συγκίνησιν τῆς μητρὸς ἐκείνης, πορευομένης νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν ἐπείκειαν τοῦ καταδικάσαντος τὸν υἱὸν τῆς δικαστοῦ.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἵνα τῇ παρᾶσχῃ ἐλπίδας.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, εὐρέθη ὁ κύριος Περνελέν νὰ εἶνε ὁ γνωστὸς τῇ κυρίᾳ Μαριὼν δικαστής. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῇ ἐπορεύετο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ διαπραξῇ ἔγκλημα! Τί ἐσήμαινον πάντα ταῦτα! Βεβαίως νέα δυνάμεις, ἰσχυρὰ ἀναμφιβόλως, ἔμελλε νὰ προστεθῇ εἰς τὰς πρὸς σωτηρίαν τοῦ Μαξίμου.

Ἰσως ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἀπέβαινε σπουδαιότερα· ἴσως ἡ πράξις τῆς κυρίας Μαριὼν ἔμελλε νὰ προσθήσῃ πλειότερον βάρος ἐν τῇ πλάστιγγι ὑπὲρ τοῦ Μαξίμου.

Ὁ ἰατρός, χωρὶς ν' ἀνῆκτῇ τὰς ἐλπίδας του, ἔβλεπε τὰ πράγματα ὑπὸ μορφὴν ὀλιγώτερον ζοφερὰν.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμησεν ἐκ λεπτότητος νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου· προησθάνετο ὅτι ἀπόκρυφόν τι ὑπῆρχε μετὰ τῆς κυρίας Μαριὼν καὶ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἀλλ' ἐπερίμενε τὴν σύντροφόν του νὰ εὐαρεστηθῇ καὶ τῷ δώσῃ πληροφορίας ἐπὶ τούτου.

Μετὰ τινων στιγμῶν πορείαν, διὰ τῶν διαδρόμων τοῦ Δικαστηρίου, ἡ κυρία Μαριὼν ἐσταματήσῃ τὸν σύντροφόν της.

Ἦτο ὡχρὰ καὶ ἔφριττεν, ὡς ἐὰν αἰφνης ψυχρὸς θανάτου εἶχε καταλάβει τὸ σῶμά της.

Ὁ ἰατρός τὴν θεώρησεν ἀνησύχως.

— Τί ἔχετε; τῇ εἶπεν.

— Τίποτε· συνεκινήθην· ἐφθάσαμεν;

— Μάλιστα· ἡ θύρα ποῦ βλέπετε φέρει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἤρχισε νὰ βυθίζεται εἰς βαθεῖας σκέψεις. Ἐλαβεν εἶτα τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Περιμένιντε· νομίζετε ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ εἰσαχθῶμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Περνελέν;

— Ἀλλὰ ... ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός της.

— Δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ μόνη καὶ ἀπ' εὐθείας, ὅπως ἴδω αὐτὸν τὸν δικαστήν, ἢ πρέπει σεῖς νὰ προηγήθῃτε ἐμοῦ;

Ὁ ἰατρός ἐνόησεν· ἡ κυρία Μαριὼν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ μόνη τὸν κύριον Περνελέν.

Σεβασθεὶς λοιπὸν τὰ ἀπόρρητά της, εἶπεν αὐτῇ:

— Ἀρκεῖ, κυρία, νὰ παρουσιασθῇτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἀνακριτὴν διὰ νὰ σὰς δεχθῇ· ἔχετε, ἄλλως τε, λόγον ἵνα σὰς ἀνοιχθῇ ἡ θύρα του· εἰσθε ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου. Ἐν τούτοις, ἐὰν δι' οὐρανὸν αἰτίαν δὲν κατορθώσετε νὰ φθάσετε μετὰ τοῦ κυρίου Περνελέν, τότε ἐγὼ φροντίζω καὶ σὰς εἰσάγω. Σὰς ἀναμένω ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς. Ὑπάγετε, κυρία, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ στέψῃ δι' ἐπιτυχίας τὰς προσπάθειάς σας.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν

κύπτουσα, ἡ κυρία Μαριὼν κατηυθύνθη πρὸς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ ἱατρός παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου· δὲν ἐνόησε δὲ τὴν φαινομένην γαλήνην της, τὴν τόσῳ ἀντίθετον πρὸς τὴν προτέραν της ταραχὴν. . . ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γινώσκῃ, ὅτι ἡ μήτηρ αὕτη ἔμελλεν, ἐν τὸς ὀλίγου, νὰ ἐπαινίδῃ μετὰ εἰκοσαετῇ ἀπουσίαν, ἐραστὴν περιφίλητον, τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ ἱατρός δὲν ἔβλεπεν ὅτι ἐν τῇ φαινομένη ἐκείνῃ γαλήνῃ ἐνυπῆρχε προσποίησης τις, οὐδ' ἐμάντευεν ὁποῖα ἀπληρέστως ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου, ὅπως ἀναλάβῃ αὐτήν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ κυρία Μαριὼν κατεβίβασεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν πυκνὴν καλύπτραν, ἀποκρύψασα καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ προσώπου της.

Ἡ καρδιά της ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως ἐντὸς τοῦ στήθους της, καθ' ἣν στιγμήν, ἀνοίξασα τὴν θύραν, προὐχώρησεν εἰς τὸ ἔνδον τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτον πρὸς τὸν ἐραστὴν της βῆμα.

Ἡ κυρία Μαριὼν εὐρέθη ἐντὸς προθαλάμου, ἔνθα καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνέμενον.

Ὁ κλητὴρ τὴν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεται.

— Εἶπατε εἰς τὸν κύριον Περνελέν, ὅτι τοῦ φέρω σπουδαίαν μαρτυρίαν ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς νέου, καλουμένου Μαξίμου.

Καὶ ἐνῶ ὁ κλητὴρ ἐπορεύετο νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ, ἡ κυρία Μαριὼν περιέμενεν ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

Ἡ στάσις της ἐφαίνετο γαλήνιος καὶ οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον προέδιδε τὴν συνταράσσουσαν τὸ πνεῦμά της καταιγίδα. Κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο διάστημα παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ· καὶ ὅμως οὐδεὶς τῶν κύκλῳ αὐτῆς παρευρισκομένων ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν τρομερὰν τῆς καρδίας της συγκίνησιν.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ τὸσον κατὰ τὰ φαινόμενα γαλήνιος καὶ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔμελλε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅπως ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιόν του ὁλόκληρον παρελθὸν φρικωδέστατον.

Ἐν διαστήματι δευτερολέπτου ἡ κυρία Μαριὼν ἀνεπόλησεν ὅλον τὸν πρὸ εἰκοσαετίας βίον της. Αἱ εἰκόνες αὗται διεδέχοντο ἀλλήλας, ὡς ἀστραπαὶ καὶ ὅμως διεγράφοντο ζωηρόταται μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν των. Ἐκεῖθεν, ὀρθία, ἀκίνητος, ὡς περ ἄγαλμα, ἐπανεῖδεν ὡς ἐν χρυσῷ ὀνειρῷ τὰς φαιδράς τῆς νεότητος αὐτῆς ὥρας· τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, τὸ παλαιὸν ἐμπορικὸν τοῦ ἐν τὸν τόσῳ ὥρατον καὶ συνεσταλμένου τὸ πρῶτον, ὅστις ἤρχετο νὰ τὴν θαυμάζῃ διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐμπορικοῦ. Εἶτα ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου, μετὰ ὅμματα πάντοτε, ἀτενῇ ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς

τὸ Αἰξ. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἦτο εἰς τοὺς πόδας της, αὕτη δὲ τότε περιέβαλεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της τὸν περιπόθητον ἐραστὴν, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν τὸν Γεωργίον της καὶ τὰ χεῖλη των προσεφάδοντο.

Δάκρυ θαλερὸν κατέρρευσε ἐπὶ τῆς παρειᾶς της, ἀλλὰ δὲν τὸ ἡσθάνθη· ἔβλεπεν ἄλλας σκηνὰς πενθίμους, φρικώδεις· τὴν εὐδαιμονίαν της ἐξηφανισμένην καὶ βίον βασάνων ἐπικείμενον.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ κλητὴρ. Ὁ κύριος ἀνακριτὴς εἶνε ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἀνεσκίρτησεν. Πᾶσαι αἱ σκέψεις, αἱ διελθοῦσαι διὰ τοῦ πνεύματός της, ἀπέπτησαν. Ἡ πραγματικότης ἐπανεκτά τὰ δικαιώματά της.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἠκολούθησε τὸν κλητὴρα παραμερίσαντα, ὅπως αὕτη εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οὗτος ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, παρέτρησε τὴν εἰσελθοῦσαν γυναικα καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ μετὰ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἥς προσεπαθεῖ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς.

Ὁ δικαστὴς ἐκπληκτος τὴν παρεκάλεσε νὰ προχωρήσῃ καὶ τῇ ὑπέδειξε καθισμα.

Ἡ Νίνα, καταστείλασα τὴν συγκίνησιν της, ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ δικαστοῦ. Κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ὑποδεχθείσης αὐτῇ ἔδρας· εἶτα, παρετῆρησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, χάζειν τοῦ ὁποίου εἶχε θυσιασθῇ.

Τῇ ἐφάνη ἀκόμη ὠραιότερος ἢ ὅσον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καθ' ἃς τὸν ἐγνώρισεν. Ἄπας ὁ ἔρωσ της, ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην βιαίως περισταλὴς, ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκχειλίσῃ· ἡ Νίνα, μεταμορφωθείσα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἡσθάνετο ῥῆγος, τῇ ἐπῆρχετο ἀκατάσχετος ἐπιθυμία ν' ἀνεγείρῃ τὴν καλύπτραν της καὶ ν' ἀναφωνήσῃ:

— Εἶμαι ἐγὼ, ἡ Νίνα σου· σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἐπεκράτησε τῆς ἐρωμένης. Ἡ κυρία Μαριὼν εἶχεν ἔλθει ὅπως σώσῃ τὸν υἱὸν της. Ἐπειτα, δὲν εἶχεν ὀρκισθῇ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ τὸν ὅρκον της ἐκείνον σχεδὸν δὲν παρέβιάζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; Ὁχι! Ὁχι! ὦφειλε ν' ἀναλάβῃ τὴν δραστηριότητά της καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν πατέρα τοῦ τέκνου της ὅ,τι εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ, ὅπως ἐνεργήσῃ οὗτος ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Μαξίμου. Τούτου δὲ γενομένου ν' ἀποσυρθῇ αὕτη, ὅπως εἶχεν ἔλθει.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἡσθάνετο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης ἀόριστον τινα συγκίνησιν. Θέλων δὲ νὰ δώσῃ ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὰς σκέψεις του, εἶπεν ἀποτόμως:

— Ἐχετε νὰ καταθέσετε εἰς τὴν δικαιοσύνην σχετικόν τι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατηγορουμένου Μαξίμου;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Τί ἤλθατε λοιπὸν νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Σας ἀπήντησα, κύριε, ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ καταθέσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Καὶ πράγματι, εἰς ὑμᾶς μόνον ἀτομικῶς θέλω νὰ εἴπω κατὰ τι...

— Λεπτομερείας σχετικὰς πρὸς τὸν κατηγορούμενον;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ αἱ λεπτομέρειαι αὗται δύνανται νὰ μ' ἐνδιαφέρωσιν ἀτομικῶς;

— Βεβαίως, διότι εἰσθε πατὴρ του!

Τὰς ξηρὰς ταύτας λέξεις ἡ κυρία Μαριὼν ἐπρόφερε διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον Περνελέν, οὗτος, τοσοῦτον ἐταράχθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ὥστε ἡγέρθη λίαν ἀποτόμως καὶ τεθορυβημένος, μετὰ τὰς χεῖρας τεταμένας καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ στάσει ταύτῃ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προφέρῃ λέξιν τινά· ἐπαναπεσὼν δ' ἀκολούθως ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐψέλλισεν:

— Πατὴρ του!... Ἀλλὰ ποῖα λοιπὸν εἰσθε σεῖς, κυρία;

— Φίλη... τῆς μητρὸς του.

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ του! ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς ἐγερθεὶς, ἡ μήτηρ του ποῖα εἶνε; εἶπατε, κυρία, ὁμιλήσατε, τὸ θέλω! σὰς παρακαλῶ!

Καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Νίναν, ἥτις μετὰ κόπου ἐστερέωσε τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου της· παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ.

Εἶχε σώσει τὸν υἱὸν της. Ἡσθάνετο τοῦτο ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλε νὰ παραβιάσῃ τὸν ὅρκον της καὶ ἐβιάζετο νὰ θλίψῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτῆς τὸ τέκνον της. Φοβουμένη ἐκρηγνῖν τῶν αἰσθημάτων της, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως παλαίσῃ καθ' ἑαυτῆς, καὶ πράγματι, πάντοτε πλήρης ἐνεργείας ἡ κυρία Μαριὼν, κατάρθωσε νὰ κρατηθῇ.

— Ἀκούσατέ με, σὰς παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν δικαστὴν. Καὶ ἐν πρώτοις, ποῦ εἶνε ὁ Μαξίμος;

— Ἀλλὰ... εἰς τὴν φυλακὴν... εἰς τὸ κελλίον του.

— Καὶ σεῖς, ὁ πατὴρ του!... Δὲν τὸ ἡξεύρατε ὅμως τότε· τώρα ὅμως πρέπει νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαίαις διαταγὰς καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσετε ἀμέσως!

Ὁ δικαστὴς ἡσύχασεν ἐπ' ὀλίγον.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, δὲν ἐνεργοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν· πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε, καὶ νὰ μοὶ ἀποδείξετε ἂν ὅ,τι λέγετε εἶνε ἀληθές.

— Ὁ Μαξίμος εἶνε υἱὸς σας, ὡς καὶ τῆς Ὁραίας Μαριὼν, ὅπως ὠνόμαζαν τὴν μητέρα του καὶ ἐρωμένην σας εἰς Μασσαλίαν, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου ὅπου κατοικοῦσε.

Ὁ κύριος Περνελέν ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἡ δὲ Νίνα ἐξηκολούθησεν:

— 'Α! κύριε, μου ζητείτε ἀπόδειξιν· ἀλλ' ἡ συγκίνησίς σας, ἡ ταραχή σας, ἡ στάσις σας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν μαρτυροῦσιν ὅτι πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους μου; Ὡστε ἐγνωρίζατε ὅτι εἶχατε υἱὸν καὶ ὁμῶς ποτὲ δὲν ἐζήτησατε νὰ τὸν ἴδῃτε!

— Αὐτὸ εἶνε ψεῦδος, κυρία μου, καὶ ἀγνοεῖτε...

— Ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου. Μετ' ὀλίγον, ἐὰν θέλετε, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν καθηκόντων σας.

— Υἱός μου! ἐφέλλισεν ὁ κύριος Περνελέν· καὶ ἐκείνη;

— Ἐκείνη σὰς ἡγάπα πάντοτε, εἶπεν ἡ Νίνα διὰ φωνῆς ὑποκόφου· ἀλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν... περὶ τοῦ υἱοῦ σας.

— Ὡ! μάλιστα.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀπολύσετε ἀμέσως!

— Νὰ τὸν ἀπολύσω ἀμέσως! 'Α! μάλιστα!... ἀλλ' ὄχι, εἶμαι τρελλός. Ν' ἀπολύσω ἓνα ἐγκληματίαν!...

— Δὲν εἶνε ἐγκληματίας, εἶπεν ἡ Νίνα ἐγειρομένη ἀποτόμως· εἶνε ἀθῶος!

— Ἐγκληματίας! σὰς λέγω. 'Α παιδί μου... ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον! 'Οχι, δὲν εἶνε παιδί μου. Ποῖος θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃ. 'Οχι, δὲν δύναμαι... 'Αν ἦτο παιδί μου, θὰ ἦτο τίμιος, καὶ...

— Παρατηρήσατε! εἶπεν ἡ κυρία Μαριῶν ἀποσπῶσα τὴν καλύπτραν τῆς καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν κύριον Περνελέν. Πιστεύεις τώρα εἰς τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἔρχεται καὶ σὰς λέγει: 'Ο υἱός σου δὲν εἶνε ἔνοχος!

— Νίνα! Νίνα! ἐκραύγασεν ὁ δικαστής στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Νίνα! 'Αχ! Θεέ μου!

Καὶ ὁλολύζων, κρατῶν δὲ τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν χειρῶν, ἔρρηξε κραυγὴν βχθεὸς ἀπελπισμοῦ, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κυρίας Μαριῶν.

— Γεώργιε! δὲν εἶνε ἔνοχος! Γεώργιε! εἶνε ἀθῶος!

'Ο κύριος Περνελέν ἐξηκολούθει πάντοτε ψιθυρίζων:

— Γεώργιε! Γεώργιε!

Καὶ ἡ Νίνα, κύψασα τὴν κεφαλὴν, ἔφερε βραδέως τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κυρίου Περνελέν καὶ ἀπέθετο ἐπ' αὐτοῦ φίλημα.

'Ο δικαστής, βελὼν κραυγὴν, ἡγέρθη, καὶ ἀρπάσας εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν ἀρχαίαν ἐρωμένην του, ἔθλιψεν αὐτὴν πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του, λέγων:

— Πάντοτε σὲ ἀγαπῶ... τώρα μάλιστα περισσότερον.

'Η ὥρα καὶ Μαριῶν ἀπεσπᾶσθη βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλης του.

— Τὸ παιδί μου πρῶτον! εἶπε τὸ παιδί μου! τὸ τέκνον σου! Καὶ ἂν νομίζεται ἔνοχος, σῶσέ τον... εἶνε ἀθῶος!

'Ο κύριος Περνελέν ἔκλυψε τὴν κεφαλὴν, εἶτα εἶπεν ἀποτόμως:

— Ναί! ναί! εἶνε τρομερόν... ἔχεις δίκαιον· πρέπει νὰ τὸν σώσω... διότι σὲ ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ... καὶ αὐτόν... καὶ...

'Εδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔκρουσε

τὸν ἐπὶ τούτου κώδωνα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐν σπουδῇ, ἐνῶ συγχρόνως ἐψιθύριζεν:

— Εὐτυχῶς δὲν ἔστειλα ἀκόμη εἰς τὸ Συμβούλιον τὸ ἔγγραφον τῆς παραπομπῆς του.

'Ο κλητὴρ ἐνεφανίσθη.

— Νὰ ἐκτελέσῃς, εἶπεν αὐτῷ ὁ κύριος Περνελέν, ἀμέσως τὴν διαταγὴν αὐτὴν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν κλητὴρα χαρτίον, προσέτι δέ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, νὰ εἴπῃς εἰς ὅλους, ὅσοι ἀναμένουν ἔξω, ὅτι δὲν θὰ δεχθῶσήμερον κανένα καὶ νὰ φύγουν.

'Ο κλητὴρ ἀπῆλθεν. 'Ο δικαστής, ἐγερθεὶς τότε, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ γραφείου του ὀγκώδη φάκελλον ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἀπέσυρεν ἓν, τὸ παραπεμπτήριον. Εἶτα ἐπλησίασε τὴν Νίνα, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, ἔφερεν αὐτὴν παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐγγειρίζων αὐτῇ τὸ ἐκ τῆς δικυγραφίας ἀποσπαθὲν ἔγγραφον, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Καὶ σὲ το, ὁ υἱός σου εἶνε ἐλεύθερος!

'Η κυρία Μαριῶν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὸ καταδικάζον τὸν Μαξίμον ἔγγραφον.

'Ο δικαστής ἐφρικία ἀναλογιζόμενος τὴν πράξιν τῆς Νίνας· ἔβλεπε δι' ὀφθαλμοῦ ἀτενοῦς τὰς φλόγας, αἵτινες κατεβίβρωσκον τὸ παραπεμπτήριον ἔγγραφον καὶ παρηκολούθει, φρίστων ἀδιαλείπτως, τὴν πρόδον τῆς πυρπολήσεώς του. 'Η χεὶρ τοῦ δικαστοῦ ἐπέβη σπασμωδικῶς τὸ στήθός του.

'Όταν τὸ καμφάγον πῦρ, ὁλοσχερῶς κατέκαυσε τὸ ἔγγραφον, ὁ κύριος Περνελέν ἔβαλε βαθὺν στεναγμόν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅ,τι ἔπραττεν, ὡπισθοδρόμησε βήμα κατὰ τινά, μετ' ὅμματα ἀπλανές· τέλος συνῆλθεν ἐπὶ μικρόν, καὶ σφογιζὼν τὸ μέτωπόν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπέσταζεν ἰδρὼς ἀγωνίας, ἐθεώρησε τὴν παλαιάν του φίλην, προῦχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπεν:

— 'Αχ! Νίνα, διατί ἡ Τύχη μὰς καταδιώκει τόσο σκληρῶς!

Καὶ ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, ἔφερεν ὁ δικαστής τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, μεστῶν δακρύων.

Τῷ ὄντι, ἡ θέσις του δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπιφορτισμένος νὰ συντάξῃ τὸ καγορητήριον ἀνθρώπου, φαινομένου τοῦλάχιστον ὡς διαπραχάσαντος ἐγκλημα, ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν εὐφυίαν, ὅπως ὑποστηρίξῃ σπουδαίως τὴν κατηγορίαν. Πράγματι δὲ τὸ κατῴρωσε, καὶ καθ' ἡν στιγμήν, ἀποπερατώσας τὴν ἐργασίαν του, ἔκλυσε ὅτι ἀπῆλλαξε τὴν κοινωνίαν ἐγκληματίου τρομεροῦ, ἐμάνθανεν ὅτι ὁ ἐγκληματίας οὗτος ἦτο ὁ υἱός του. Καὶ αὐτός, κριτὴς ἀκέραιος, ἔμελλεν ἢ νὰ παραδώσῃ τὸ τέκνον του εἰς τὴν δικαιοσύνην, πράττων οὕτω πρᾶξιν ἄνομον, παρὰ τὴν σὺν τὸν ἐγκληματίαν τοῦτον υἱόν, αὐτὸς οὗτος ἐνοχοποιούμενος ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἣν ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ ὑπερασπίζηται καὶ προστατεύῃ διὰ τῆς καταδικάσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Δὲν ὑπάρχουσι πλέον Βρούτοι ἐν Γαλλίᾳ οὐδὲ μεταξὺ τῶν δικαστῶν, καὶ ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἐπάλαισεν ἐπὶ πολὺ ἐν

ἐκυτῷ, ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Μαξίμου. Ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ ἀπεφασίσει νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ τὸ τέκνον του, ὁ δικαστής ἐταράσσεται ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἀποδίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἓνα ἐγκληματίαν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀντίθετοι ἰδέαι συνεκρούοντο ἐν τῷ πνεύματι τοῦ κυρίου Περνελέν συγκινοῦσαι εἰς ἄκρον τὴν διαπρεπῆ ἀνακριτήν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΕΛΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Διήγημα.

'Αληθινά! — εἶμαι λίαν νευρικός, φοβερὰ νευρικός — τοιοῦτος ὑπῆρξα πάντοτε· ἀλλὰ διὰ τί διατεινέσθε ὅτι εἶμαι τρελλός;

'Η ἀσθένεια παρώξυνε τὰς αἰσθήσεις μου, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐξησθένισε ποσῶς.

Περὶ σφόδρα πασῶν τῶν ἄλλων εἶχον ὀξυτάτην τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς.

'Ηκουσα διάφορα πράγματα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. 'Ηκουσα πολλὰ πράγματα ἐκ τοῦ ἄδου.

Πῶς λοιπὸν εἶμαι τρελλός;

Προσοχή! Καὶ παρατηρήσατε μεθ' ὁποίας ὑγείας, μεθ' ὁποίας γαλήνης δύναμαι νὰ διηγηθῶ ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἴπω πῶς κατὰ πρῶτον εἰσέδυσεν ἡ ιδέα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου· ἀλλ' ἂπαξ συλληφθεῖσα, μετέβασεν ἡμέρας τε καὶ νυκτός. Ἀπορροή δὲν ὑπῆρχε καμμία. Τὸ πάθος δὲν εἶχε θέσιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἠγάπων τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε κάμει κακόν. Ποτὲ δὲν με εἶχεν ὑβρίσει. Τὸν χρυσόν του δὲν τὸν ἐφθόνην. Ἀλλ' ὁμῶς ὡς αἷτιον θεωρῶ τὸν ὀφθαλμόν του! Ναί, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ αἷτιος. 'Ο ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν του ὁμοίαζε πρὸς ὀφθαλμόν γυπὸς — ὀφθαλμὸς κυανοῦς, ἀλκμπής, φέρων ἄνω λεύκωμά τι. 'Οσάκις ὁ ὀφθαλμὸς οὗτος ἔπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ, τὸ αἷμά μου ἐπάγωνε· καὶ οὕτω βραδέως, βαθμηδόν, συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ ἀρκερίσω τὴν ζωὴν τοῦ γέροντος καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ν' ἀπαλλαγῶ διὰ παντός τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τώρα, ἰδοὺ ὁ κόμβος! Μὲ νομίζετε παράφρονα. Οἱ παράφρονες ὁμῶς δὲν γνωρίζουσι τίποτε περὶ οὐδενὸς πράγματος. Ἀλλ' ἐὰν με εἴχετε ἴδῃ. Ἐὰν εἴχετε ἴδῃ μεθ' ὁποίας συνέσεως προσέβην εἰς τὸν σκοπόν μου! μεθ' ὁποίας προφυλάξεως, μεθ' ὁποίας προνοίας, μεθ' ὁποίας ὑποκρίσεως ἠρξάμην τοῦ ἔργου!

Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλέον ἀχαπητὸς εἰς τὸν γέροντα, πρὶν ὁλόκληρον τὴν ἐδομαῖα, ἥτις προηγήθη τοῦ φόνου. Καὶ καθ' ἐκαστὴν νύκτα, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἔστρεφον τὸ κλῆθρον τῆς θύρας του καὶ τὴν ἡνοίγον — ὦ! ἀλλὰ πολὺ σιγᾷ! Καὶ τότε, ὅτε τὴν εἶχον ἀρκετὰ ἀνοιχτήν, ὥστε νὰ εἰσάγω τὴν κεφαλὴν μου, παρενέβαλλον ἐν κλεπτοφάναρν, καλῶς κεκλεισμένον, μὴ ἀφίνον νὰ διαπερᾷ ἔξω μηδεμίαν